

Català **David Mutiloa, *Synthesis*. Del 19 de juliol al 25 de setembre de 2017. Projecte individual, Sala Gran. *Barcelona Producció és una iniciativa de La Capella*.**

Als espais de treball de les oficines modernes, el disseny espacial i la comunicació de marca han evolucionat de manera paral·lela amb nocions innovadores de gestió, eficàcia comercial i un mercat laboral que fomenta cada vegada més la flexibilitat i l'adaptabilitat. El típic empleat d'oficina occidental –tant des del punt de vista fisiològic com psicològic– també ha experimentat un procés de modernització. Els estudis de temps i moviments del segle XX van ser els primers a estandarditzar i racionalitzar el temps i l'espai del treballador assalariat. I avui dia el treballador del segle XXI s'està convertint gradualment en un contractista independent que comparteix el seu espai de treball i que navega per l'estructura d'una setmana laboral completament dissolta, amb perturbacions competitives incessants i el que es coneix com a *gig economy*.

A través d'escultures, projeccions de vídeo i la presència humana, l'exposició *Synthesis* de David Mutiloa afirma que aquesta situació ha permès el desenvolupament d'una depressió gestionada farmacològicament, "una malaltia de la responsabilitat". A més, ha fomentat l'emergència d'una forma d'avorriments terrible, el fantasma tant de l'externalització sense límits de les tasques que no es volen fer als països en vies de desenvolupament com de l'automatització que ens està portant a un món sense feina. *Synthesis* analitza detingudament aquestes idees mitjançant dues projeccions de vídeo,

accions en viu a càrrec de treballadors-actors humans i la presentació d'una sèrie d'estàtues d'acer, silicona, resina, components informàtics, fàrmacs i altres materials. Aquestes escultures es deriven de l'anatomia humana i de formes icòniques del disseny industrial concebudes per a l'àmbit de l'oficina entre les dècades de 1960 i 1990. Durant aquestes dècades es va produir la transició de la màquina d'escriure a l'ordinador personal, i de les sales amb files d'escriptoris organitzades de manera estricta a espais amb cubicles personalitzables, "veïnats" i "nius" de treball flexibles. Col·locats sobre una plataforma modular i al voltant d'aquesta última com si fossin natures mortes industrials, els elements esculturals de vegades es juxtaposen amb fullets de sistemes d'oficines. Sovint representen variacions centrades en un element que Mutiloa ha sostret o augmentat, o la forma inversa del qual ha obtingut mitjançant tècniques d'emmotllament i buidatge: per exemple, mobles, accessoris d'escriptori i sistemes estructurals que van ser dissenyats buscant, al mateix temps, l'elegància i l'ergonomia.

Entre aquestes formes esculturals destaquen les que s'inspiren en la màquina d'escriure pop Valentine, que va començar a produir-se el 1969 per a la marca italiana Olivetti. Formes metàl·liques de grans dimensions es deriven de connectors de paret dels revolucionaris sistemes Action Office introduïts per l'empresa Herman Miller

durant la dècada de 1960. Els "llocs de treball" modulars per a l'"operador humà" estaven formats per parets entapissades inclinades i mòbils que, en teoria, l'empleat d'oficina podia disposar com volia per crear el seu espai de treball ideal. Altres escultures adopten la forma de braços articulats amb suports per a pantalles, o es basen en la cadira Aeron, també produïda per Herman Miller. Aquesta última, un seient amb un suport lumbar exagerat, es va fer tan popular entre les empreses emergents a finals de la dècada de 1990 que la van anomenar "tron de les puntcom". Altres formes evocuen l'estructura de la cadira 543 Broadway, i una reixeta metàl·lica recorda l'escriptori Shopping Cart; tots dos dissenys van ser creats per Gaetano Pesce durant la dècada de 1990 per a les oficines de l'agència de publicitat TBWA/Chiat/Day a Nova York, conegudes pels seus espais oberts i multicolors.

Una projecció de vídeo suspesa de grans dimensions presentarà una sèrie de plans de la instal·lació mateixa amb una composició molt elaborada. Aquesta sèrie de plans, filmada i editada durant l'exposició, posteriorment s'integrarà en la instal·lació com si s'apliqués el mètode de producció "just a temps". La segona projecció de vídeo de *Synthesis* aporta a l'espai expositiu la seva estranya banda sonora: un *collage* auditiu implacable i evolutiu que suggereix el murmur d'una

David Mutiloa (Pamplona, 1979) va estudiar disseny industrial i belles arts entre el País Basc i Catalunya. La seva obra s'ha pogut veure en exposicions individuals com ara *Differently from what I had expected* (García Galería, Madrid, 2016), *Formal Exercise* (Blueproject Foundation, Barcelona, 2015), *Notes on Color* (Grey Projects, Singapur, 2015), *Good Displays Catch Crowds* (Centro Huarte, Navarra, 2014) o *Es difícil dar con una buena lámpara* (García Galería, Madrid, 2013). Així mateix, la seva obra ha format part d'exposicions col·lectives, entre les quals destaquen *Generación 2016* (La Casa Encendida, Madrid, 2016), *Espècies d'espais* (MACBA, Barcelona, 2015; col·laboració amb Serafín Álvarez), *The Dark Side of the Party* (SOS 4.8, Múrcia, 2015), *The World of Interiors* (The Green Parrot, Barcelona, 2014) o *FAQ: Zona de preguntas frecuentes* (Fundació Antoni Tàpies, Barcelona, 2013). Ha estat artista resident a Gasworks (Londres, 2016) i a Hangar (Barcelona, 2013-2015), entre altres. Actualment té un espai de treball a Salamina.

→ planta de producció postindustrial o el brunzit no ubicable de l'economia del coneixement. La pantalla mostra una càmera virtual que es desplaça per sobre i pel voltant de l'entorn que Mutiloa ha creat a partir del sistema d'oficina produït per Olivetti durant la dècada de 1970, que també dona títol a l'exposició. Aquest vídeo, generat en continu a partir d'un model digital en 3D, consta d'una animació en bucle que es projectarà durant l'exposició.

Operadors humans es desplacen incessantment per l'exposició; han estat contractats per l'exposició de Mutiloa, encara que aparentment no fan res. Un estudi molt citat que es va publicar el 2013 prediu que gairebé la meitat dels llocs de treball dels Estats Units corren el risc de ser automatitzats en les properes dues dècades.¹ Gràcies

a les tecnologies sense conductor, als ordinadors barats, a l'aprenentatge profund i a la intel·ligència de dades, màquines cada vegada més intel·ligents fan tasques amb un nivell de sofisticació que no para d'augmentar en una àmplia varietat de sectors: des de la traducció fins a la logística, i sobretot en les feines administratives i d'oficina. Un pessimista podria afirmar que allà on una feina d'oficina es pugui descompondre en una sèrie de tasques rutinàries no hi ha cap lloc de treball fora de perill. Tot i que les noves tecnologies encara no estan substituint els treballadors, la veritat és que els estan sotmetent a una vigilància cada vegada més estricta per supervisar la seva activitat i la seva productivitat minut a minut.

A mesura que l'automatització creix, també augmenta el valor de les tasques que només poden fer els humans? Què hi ha en joc ara que facultats afectives com la creativitat –en teoria, el domini de l'artista– formen part més que mai d'una lògica productiva i avaluativa? És que la idea que un ha de projectar la seva marca personal a través dels lapses d'atenció fragmentada de les xarxes socials apunta cap a un futur caracteritzat per una síntesi total de realització personal, ansietat dels treballadors autònoms i competitivitat corporativa per a tothom?

Latitudes

¹ http://www.oxfordmartin.ox.ac.uk/downloads/academic/The_Future_of_Employment.pdf